

"Vaikuttavinta nordic noiria." FINANCIAL TIMES

REY

RAGNAR JÓNASSON

KJA

KATRÍN JAKOBSDÓTTIR

VIK

TAMMI

RAGNAR JÓNASSON
KATRÍN JAKOBSDÓTTIR

REYKJAVIK

Englanninnoksesta suomentanut
Enni Vanhatapio

tammi

80 VUOTTA

HELSINKI

Copyright © Ragnar Jónasson & Katrín Jakobsdóttir, 2022
Published by agreement with
Copenhagen Literary Agency ApS, Copenhagen

Original title in English: *Reykjavik*
Copyright © Victoria Cribb 2023

Suomenkielinen laitos © Enni Vanhatapio ja Tammi 2023
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-5511-8

*Tämä kirja on omistettu Agatha Christielle,
joka sytytti rakkautemme
salapoliisikertomuksiin.*

Päähenkilöt:

Lára Marteinsdóttir	1941–?
Valur Róbertsson	<i>Vikublaðið</i> -sanomalehden toimittaja
Sunna Róbertsdóttir	kirjallisuuden opiskelija, Valurin sisko
Margrét Thorarensen	politiikan opiskelija, Valurin tyttöystävä
Jökull Thorarensen	juristi, Margrétin isä, entinen oikeusministeri
Nanna Thorarensen	juristi, Margrétin äiti
Gunnar Gunnarsson	teologian opiskelija, Valurin ja Sunnan ystävä
Katrín Guðjónsdóttir	Margrétin ystävä, töissä väestörekisterikeskuksessa
Kamilla Einarsdóttir	Sunnan vuokraemäntä
Kristján Kristjánsson	poliisi
Guðrún Reykdal	Kristjánin vaimo
Snorri Egilsson	poliisi
Dagbjartur Steinsson	<i>Vikublaðiðin</i> päätoimittaja
Laufey Karlsdóttir	Dagbjarturin vaimo

Baldur Matthíasson Sverrir ja Kiddi	<i>Vikublaðiðin</i> toimittaja <i>Vikublaðiðin</i> työntekijöitä
Ólöf Blöndal Óttar Óskarsson Thórdís Alexandersdóttir Finnur Stephensen	Viðeyn entinen asukas juristi, Ólöfin aviomies näyttelijä tukkukauppias, Thórdísin aviomies
Páll Jóhannesson Gunnlaug Haraldsdóttir Elísabet Eyjólfsdóttir Högni Eyfjörð	kaupunginvaltuutettu Pállin vaimo Pállin sihteeri rakennuttaja
Marteinn ja Emma	Lára Marteinsdóttirin vanhemmat

OSA YKSI

1956

6. elokuuta

Harmaa hattu lennähti mereen.

Kristján oli astunut kannelle ihailemaan näkymää Faxaflóin lahdelle. He lähestyivät saarta, joka piirtyi matalana ja vihreänä takanaan kohoavia vuoria vasten.

Tuulenpuuska oli ravistanut pientä kalastuspaattia, ja Kristján oli reagoinut nopeasti mutta silti myöhästynyt. Kun hän kohotti kätensä kohti hattuaan, sormet koskivat pelkkää ilmaa. Salaa Kristján ajatteli, ettei tilanne ollut pahin mahdollinen: hattu, joululahja hänen kihlatultaan, ei ollut pukenut häntä kovin hyvin. Nyt hänellä olisi hyvä tekosyy ostaa uusi.

Kristjánin olisi siis mentävä Viðeylle, pienelle saarelle Reykjavíkin tuntumassa, paljain päin. Mitäpä tuosta – koko reissu olisi joka tapauksessa ajanhukkaa. Kristján oli vasta parikymppinen, eikä mitään tärkeää yleensä annettu hänen kontolleen. Häntä kokeneempi poliisi oli kuitenkin viettämässä maanantaisen arkipyhän tarjoamaa pitkää viikonloppua, ja Kristján oli päivystysvuorossa.

Oli elokuinen aamu, mutta Kristjánista tuntui kuin Islannin lyhyt kesä olisi jo ohi. Veneessä viimaa ei päässyt

pakoon, ja pilvet olivat peittäneet auringon. Saarelle ei kulkenut säännöllistä lauttaliikennettä, joten Kristjánin oli pitänyt improvisoida. Hän oli neuvotellut kyydin vanhalta kalastajatutultaan.

”Kohta ollaan perillä, Kristján”, kuului kapteenin käheä ääni kajuutasta.

Kristján nyökkäsi, vaikka ketään ei ollut näkemässä. Hän napitti vielä yhden napin takistaan pitääkseen kylmän loitolla ja yritti nähdä tilanteen valoisan puolen: jos ei muuta, niin olihan venematka saarelle ainakin mukavaa vaihtelua.

Nainen, ei paljoa yli kolmenkymmenen, seisoi laiturilla Kristjánia vastassa. Kristján oli pyytännyt kalastajaystävänsä palaamaan puolentoista tunnin päästä. Kun hän lopulta pääsisi takaisin kaupunkiin, olisi tällä reissulla kulunut koko aamu.

Nainen ojensi kätensä. ”Ólöf Blöndal. Tervetuloa Viðeylle.” Ólöfin kasvot olivat vakavat ja hymyttömät.

”Päivää”, Kristján sanoi ja esitteli itsensä. Hänestä Ólöfin olemuksessa oli jotain outoa, jotain vähän epäilyttävää. Siitä huolimatta Kristján olisi voinut vaikka vannoa, että nainen oli hänet nähdessään näyttänyt helpottuneelta.

”Tänne päin”, Ólöf tokaisi ja alkoi kiivetä ylös laiturin takana kohoavaa, ruohon peittämää rinnettä. Kristján seurasi perässä ja pani merkille naisen punaisen lyhyen tukan ja paksun villapuseron.

Saarella oli vierekkäin kaksi vihreää kukkulaa. Niiden lomasta näkyviin tuli nyt kaksi vaikuttavaa, valkoseinäistä ja punakattoista rakennusta: vanha, Tanskan siirtomaan aikainen kartano, ja sen vieressä pieni kirkko. Vasta lähemmäs tultuaan Kristján näki, miten huonossa kunnossa kumpikin oli. Maali rapisi seinistä ja ikkunanpielistä. Vähän kauempana hän erotti ränsistyneitä ulkorakennuksia. Yksi

näytti navetalta – jäännöksiä ajalta, jolloin saarella vielä oli toiminut maatila. He olivat puolimatassa kohti kirkkoa ja kartanoa, kun Ólöf pysähtyi ja kääntyi.

”Me emme itse asiassa ole menossa tuonne”, hän sanoi.
”Mieheni on kotona – me asumme tässä lähellä.”

Kristján nyökkäsi. ”Eikö kukaan –”

Ólöf keskeytti: ”Meillä on kyllä avaimet kartanoon, mutta ei siellä kukaan asu. Vähän rempallaan se toki jo on, mutta ikäisekseen silti vielä ihan hyvässä kunnossa. Sehän on kaksisataa vuotta vanha – Islannin vanhin kivi-rakennus.”

”Se tyttö, Lára –”

Ólöf keskeytti taas: ”Parempi, että puhut mieheni kanssa.”

He jatkoivat matkaa rinnakkain, eikä kumpikaan enää sanonut mitään. Saarella puhalsi kova tuuli, mutta pilvi-sestä säästä huolimatta ilma tuntui lämpimämmältä kuin vesillä. Parin minuutin kävelyn jälkeen Kristján sanoi: ”Sinä ja miehesi siis asutte täällä, niinkö sanoit?”

”Muutimme tänne keväällä, perheeni omistamaan ta-loon. Vietimme viime kesänkin täällä. Tämä on –” Ólöf piti tauon. ”Tämä on hyvin erityinen paikka.”

Se oli helppo uskoa – saari oli kuvankaunis. Sen vih-reitä niittyjä ympäröi lahden sininen vesi, ja kaiken taus-talla kohosi valtava Esja-vuori. Silti Ólöf kuulosti siltä kuin olisi epäillyt omia sanojaan.

Hän jatkoi kiusaantuneesti: ”Tästä ei ole pitkästi meille. Talo on kartanon ja vanhan koulun välissä, suun-nilleen puolimatassa.”

He jatkoivat matkaa, ja Kristján antoi ajatustensa harhailla. Tuntui hyvältä olla ulkona, mutta mielum-min hän olisi viettänyt tämän loppukesän päivän tehden

jotain aivan muuta. Hän oli viime vuosina alkanut harastaa vuorikiipeilyä parin vanhan kaverinsa kanssa. He olivat innostuneet kuultuaan uutiset Edmund Hillaryn ja Tenzing Norgayn Everestin valloituksesta kolme vuotta sitten. Kristján ei haaveillut yhtä huimista korkeuksista, mutta oli silti edistynyt kiipeämisessä hyvin. Uutisissa oli vain pari päivää aiemmin kerrottu, että Hraundrangi-vuori pohjois-Islannin Öxnadalurissa oli huiputettu ensimmäistä kertaa. Kristján tunsu ne kaksi islantilaista, jotka yhdessä amerikkalaisen vuorikiipeilijän kanssa olivat selvinneet huipulle. Hän olisi antanut mitä tahansa, että olisi juuri nyt ollut siellä eikä Viðeyn säyseissä maisemissa.

Vaikka maasto oli loivaa, Kristján asetti askeleensa varovasti astuessaan ruohomättäiden yli. Hänen äidillään oli ollut tapana vitsailla, että islantilaiset miehet kävelivät aivan tasaisellakin maalla kuin olisivat harpponeet keskellä ruohokumpareita. Kristjánin tavoitteena oli kuitenkin selviytyä saarelta nilkkaansa taittamatta tai nyrjäyttämättä ja pukuaan likaamatta. Hän omisti kolme pukua, ja nyt päällä oli niistä uusin, vaaleanharmaa. Liituroitainen alkoi näyttää jo aika hiutuneelta, ja mustaa Kristján säästeli lähinnä virallisiin tilaisuuksiin kuten hautajaisiin.

Kristján erotti vanhan puutalon vähän matkan päässä. Sen musta maalipinta halkeili, talo oli nähnyt parempia-kin päiviä. Silloin lapintiira syöksähti Kristjánin pään yli. Hän oli jo tarttumassa hattuunsa hätyyttäkseen linnun sillä tiehensä, kunnes muisti, että hattu kellui nyt jossain Faxaflóin lahdella.

”Älä huoli”, Ólöf sanoi. ”Ei se kimppuun käy, nyt kun pesimäkausi on ohi.” Naisen ääni oli nyt kepeämpi, niin kuin tämä olisi hetkeksi unohtanut olevansa virka-asiaa toimittavan poliisin seurassa.

Ólöfin mies ei tullut ulos tervehtimään heitä. Kristján pani tämän merkille ja mietti, miksi heistä kahdesta Ólöf oli lähetetty häntä vastaan veneelle. Oliko kyseessä vain pariskunnan tavanomainen työnjako, vai piilikö asiassa ehkä jotain muutakin?

”Käy sisään”, Ólöf tokaisi heidän tultuaan talolle.

Kristján astui sisään eteiseen, jonka pian huomasi olevan osa olohuonetta. Sisällä oli lämmintä – vuodenaikaan nähden melkein liiankin.

”Óttar?” Ólöf huhui. ”Óttar, täällä hän nyt on.”

Yläkerrasta kantautui jokin ääni, sitten askeleet kaikeivat vanhan puutalon läpi. Ólöf käveli muitta puheitta peremmälle olohuoneeseen. Hän veti suuren tammi-pöydän äärestä esiin tuolin ja viittoi Kristjánia istumaan.

Kristján istui ja jäi odottamaan. Ólöfkin kävi istumaan.

”Hyvää huomenta”, sanoi portaita alas astellut mies. ”Minä olen Óttar. Ja sinä ilmeisesti Kristján?”

”Kyllä vain. Kiitos että suostuitte tapaamiseen. Sain puhelimessa selitettyä asiani vain lyhyesti – kyse on Lárasta. Olemme hänestä huolissamme.”

”Hän päätti lähteä”, Óttar sanoi painokkaasti. ”Jätti työnsä täällä. En tiedä miksi. Me olimme kesän alussa häneen niin tyytyväisiä, tyttö vaikutti ahkeralta ja tunnolliselta. Mutta eihän nykynuorista koskaan tiedä.” Miehen kasvot pysyivät ilmeettöminä hänen puhuessaan. Kristján vilkaisi Ólöfiä, joka painoi katseensa lattiaan.

”Kuinka vanha hän olikaan?” Kristján kysyi, vaikka tiesikin vastauksen.

”Viidentoista”, Ólöf vastasi hiljaa.

”Viidentoista”, Kristján toisti. ”Ja hän oli siis päättänyt palata Reykjavíkiin? Lähteä kotiin?”

”Niin”, Óttar vastasi.

”Milloin tämä tapahtui?”

”Perjantaina. Perjantaaamuna. Minä olin tietysti lähtöä vastaan. Olimme sopineet, että tyttö olisi apunamme koko kesän, mutta ei hänelle auttanut puhua järkeä.”

Kristján katsahti taas Ólöfiin. Tämä istui liikkumatta, tuijotti käsiään.

”Kuten puhelimesta sanoin, kukaan Reykjavíkissa ei ole nähnyt Láraa tai kuullut hänestä mitään.” Kristján antoi sanojensa viipyä ilmassa, tarkkaili pariskunnan reaktioita. Ólöf ei kohottanut katsettaan, ja Óttarin kasvot pysyivät ilmeettöminä.

”Ehkä en ilmaissut itseäni riittävän selkeästi. Näittekö te Láran lähtevän perjantaina?”

”Ei täältä laiturille asti näe”, Óttar vastasi. ”Ja en kai minä saattamaankaan lähtenyt. Jos joku haluaa lähteä, niin omapa on asiansa.”

”Entä sinä, Ólöf? Näitkö sinä, kun Lára lähti?”

Ólöf pudisti päätään. ”En minä nähnyt mitään.” Hänen sanoissaan oli ontto kaiku.

”Miten hän aikoi päästä takaisin kaupunkiin?”

”Ei aavistustakaan. Joku oli kuulemma tulossa hakemaan – joku ystävä tai sukulainen kai. En minä ehdi veneiden tulemisia ja menemisiä vahtaamaan.”

”Onko sinulla venettä?” Kristján kysyi.

”Totta kai on”, Óttar sanoi. ”Mutta tyttö ei pyytänyt kyytiä mantereelle, eikä minua suoraan sanottuna paljon huvittanut sellaista hänelle tarjotakaan. Hänen lähtönsä aiheutti meille ihan tarpeeksi vaivaa. Sitä paitsi, kuten sanoin, hän sanoi jo itse järjestäneensä asian.”

”Oletteko varmoja, että hän lähti?”

”Mikä kysymys tuo nyt on?” Óttar ärähti. ”Totta kai

olemme varmoja. Hän hyvästeli meidät, emmekä ole häntä sen koommin nähneet.”

Kristján katsoi Ólöfiä, odotti hänen vastaustaan. Ensin nainen oli vaiti, mutta sanoi sitten: ”Niin, aivan varmasti hän lähti. Otti tavaransakin.”

”Lára piti säännöllisesti yhteyttä vanhempinsa”, Kristján sanoi. ”Joten kun he eivät tänä viikonloppuna kuulleetkaan hänestä, he huolestuivat. Eivätkö he soittaneet teille?”

”Soittivat kyllä”, Óttar sanoi. ”Ja kerroin heille saman kuin sinullekin. En kerta kaikkiaan käsitä, miksi olet vai-vautunut tulemaan tänne asti. Olisimme voineet vastata kysymyksiisi puhelimessa. Näethän sinä itsekin, että tyttö on poissa.”

”Minun pitäisi kiertää saari voidakseni varmistua siitä. Viðey on aika iso, eikö vain?”

”Kolme kilometriä päästä päähän”, Óttar sanoi.

”Lahden suurin saari”, Ólöf lisäsi.

”Saarelta löytyy varmasti monia mahdollisia piilo-paikkoja?”

”Niin no”, Ólöf sanoi, ”täällä on meidän talomme, ja kartano tietysti. Ja kirkko. Sitten on vielä vanha koulu, ja –”

”Tuskin meidän tarvitsee jokaista saaren rakennusta listata, Ólöf”, Óttar keskeytti. ”Antaa miehen tehdä kuten hyväksi näkee, jos hän kerran haluaa varmistua asiasta. Vaikka en mitenkään voi ymmärtää, miksi ihmeessä hän uskoo, että Lára olisi piileskellyt saarella koko viikonlopun.”

”Miltä hän vaikutti?” Kristján kysyi.

”Mitä tarkoitat?” Óttar vastasi.

”Oliko hän allapäin? Voisiko mikään viitata siihen, että hän ehkä pimitti teiltä jotain? Että hänellä oli jokin salaisuus?”

Óttar avasi suunsa vastatakseen, mutta näytti sitten muuttavan mielensä. ”Ihan kunnossa hän oli. Ei vain enää jaksanut olla täällä meidän kanssamme. Terve menoa, sanon minä. Ensikesän apulaisen valitsemme huolellisemmin.”

”Aivan. Hän ei kuitenkaan ole ilmestynyt vanhempiensa luo. Se herättää kysymyksiä, siinä kaikki. On tietysti mahdollista, että hän lähti täältä perjantaina ja –”

Óttar keskeytti: ”Mahdollista? Johan minä sanoin, että hän lähti, ja mitä sen jälkeen onkaan tapahtunut ei liity meihin mitenkään. Eivät ole uutisoineet uponneesta veneestäkään, eli jossain kai tytön on oltava.”

”Niin, olisimme varmasti kuulleet, jos jotain sellaista olisi tapahtunut”, Kristján sanoi. ”Mutta meillä ei ole tietoa yhdestäkään veneestä, joka olisi tullut tänne perjantaina. Mikä ei tietenkään tarkoita, etteikö joku olisi voinut hakea Láran. Asuiko hän täällä talossa teidän kanssanne?”

”Missä muuallakaan?” Óttar kysyi kärsimättömästi.

”Saisinko nähdä hänen huoneensa?”

Óttar kohautti harteitaan. ”Se on yläkerrassa. Vaikka ei siellä mitään nähtävää ole.” Mies ei tehnyt elettäkään liikkuaakseen, mutta Ólöf nousi ylös.

”Minä voin näyttää”, hän sanoi ja kuulosti aavistuksen miestään ystävällisemmältä.

Vanhan puutalon portaiden jokainen askelma natisi. Vierashuone oli pieni mutta melko kotoisa. Huoneessa oli viisto katto, kirjahylly ja pieni ullakkoikkuna merinäköalalla.

”Toiko hän kirjat mukanaan?” Kristján kysyi.

”Ei, nuo ovat meidän. Meillä on kirjoja kaikissa huoneissa. Ne luovat mukavasti tunnelmaa. Mieheni keräilee niitä. Hän on lakimies, kuten ehkä tiedätkin. Melko tunnettu.”

Kristján tunsu kyllä Óttarin nimen. Hän nyökkäsi.

”Óttar halusi vähentää työntekoa, keskittyä joksikin aikaa akateemiseen uraansa. Meillä on tarkoituksena viettää kesät täällä kutakuinkin kokonaan. On hyvä olla lähellä...” Ólöf jätti lauseen lopun leijumaan ilmaan, katsoi pois.

”Veikö Lára kaikki tavaransa mukanaan?” Kristján kysyi.

”Aivan kaiken”, Ólöf sanoi. ”Ei jättänyt mitään jälkeensä.”

”Sanoiko hän sinulle jotain?”

”Anteeksi?”

”Lára. Ennen kuin hän lähti?”

”Mitä tarkoitat?”

”Miten hän selitti päätöksensä?”

Ólöf epäröi. ”Ei hän selittänyt”, hän lopulta sanoi. ”Hän vain, no, lähti.”

”Täytyihän hänen jotain sanoa. Miehesi mukaan hän kertoi teille olevansa lähdössä.”

”Niin tietysti, aivan. Anteeksi, en tarkoittanut sitä. Hän sanoi vain, että halusi jättää työnsä sovittua aiemmin. Pyysi meiltä siihen lupaa. Emme me siitä ilahtuneet, mutta annoimme tietysti luvan.”

”Etkö ole huolissasi?”

”Huolissani? En kai, vastahan me saimme tietää, ettei hän olekaan kotonaan. Mutta kyllä hän varmasti on aivan kunnossa.”

”Toivotaan niin.”

”Mennäänkö takaisin alas?”

Kristján nyökkäsi ja seurasi Ólöfiä kapeaan, narisevaan portaikkoon.

Kun he palasivat olohuoneeseen, Óttaria ei näkynyt missään. Kristján katseli ympärilleen ja hätkähti, kun

Óttar yskäisi hänen takanaan. Kristján kääntyi ympäri sydän epämiellyttävän kiivaasti hakaten.

”Sinulle on puhelu.”

”Mitä?” Kristján älähti.

”Puhelu. Sinulle”, Óttar toisti aivan kuin kyseessä olisi ollut maailman luonnollisin asia. ”Täällä, minun työhuoneessani.”

”Ai?” Hämmentyneenä Kristján seurasi Óttaria kirjon täyttämään huoneeseen. Hänen katseensa osui hyllylliseen korkeimman oikeuden päätöksiä sisältäviä opuksia. Työpöydällä hän näki mustan puhelimen ja sen vieressä lojuvan luurin. Huoneessa leijui selkeä homeen haju. Talo vaikutti olevan sisältä yhtä ränsistynyt kuin ulkoakin.

”Kuka minua tavoittelee?” Kristján kysyi.

”Joku poliisista, tietysti”, Óttar vastasi.

Kristján kohotti luurin korvalleen. Hän vaihtoi hermostuneena painoa jalalta toiselle, ja niin tehdessään huomasi lattialautojen alta kuuluvan onton kaiun. Lautojen alta löytyisi varmasti kosteusvaurioinen kellari. Kristján ajatteli, ettei itse haluaisi asua tällaisessa vanhassa puutalossa.

”Kristján Kristjánsson puhelimessa”, hän sanoi puhelimeen.

”Hei Kristján. Eiríkur täällä.” Kristján tunnisti soittajan heti. Eiríkur oli poliisin virka-asteikolla häntä kaksi pykälää ylempänä, Kristjánin pomon pomo.

”No hei”, Kristján vastasi varautuneesti.

”Óttar otti yhteyttä. Hän haluaisi selityksen niille sangen oudoille kysymyksille, joita olet hänelle ja hänen vaimolleen esittänyt.”

”Ne olivat pelkkiä rutiinikysymyksiä. Tutkin erään tytön katoamista, viisitoistavuotiaan, häntä ei ole nähty moneen päivään –”

”Eli tyttö on karannut kotoaan?”

”Eihän sitä voi varmaksi sanoa. Hän oli töissä täällä Viðeyllä. Hänen vanhempansa ovat huo-” Kristján ei ehtinyt lopettaa lausettaan.

”Ei ole mitään syytä vaivata Óttaria ja Ólöfiä tällaisen turhuuden tähden. Olet mennyt oikein paikan päälle?”

Kristján olisi halunnut väittää vastaan, yrittää selittää, mutta siitä tuskin olisi seurannut mitään hyvää. ”Minä olinkin oikeastaan juuri lähdössä. Sain asian hoidettua.”

”Sepä hyvä. Kerrohan Óttarille minulta terveiset, ja Ólöf Blöndalille myös.”

Eiríkur lopetti puhelun.

Kristján laski kuulokkeen huolellisesti paikoilleen ja yritti käyttäytyä kuin kaikki olisi kunnossa.

”Ei mitään kiireellistä”, hän totesi Óttarille.

Ólöf seiso i olohuoneessa heidän palatessaan työhuoneesta.

”Tämä taisikin olla tältä päivältä tässä. Ellei teille tule enää mitään muuta mieleen?” Kristján katsoi kumpaakin vuorotellen.

”Ei”, Óttar vastasi.

”Sitten meidän täytyy vain toivoa, että tyttö löytyy”, Kristján sanoi.

Óttar vastasi jälleen heidän kummankin puolesta. ”Totta kai löytyy. Teidän tuskin tarvitsee enää käydä täällä tämän asian tiimoilta.”

”Vielä yksi asia”, Kristján sanoi. ”Venekyytini ei tule vielä hetkeen. Sopiiko jos vähän jaloittelen odotellessani?”

”Tee mitä haluat”, Óttar sanoi. ”Emme me tätä saarta omista.”

”Sitten taidankin käydä pienellä kävelyllä. Kiitos ajastanne.”

Kristján suuntasi kohti Ólöfin mainitsemaa koulurakennusta saaren itäisellä laidalla. Koulu oli ainoa jäännös toisen maailmansodan aikana hylätystä kylästä.

Kävellessään pitkin ruohikkoista polkua Kristján käsitti saaren autiuden. Keskiajalla Viðeyllä oli toiminut vauras luostari, myöhemmin siellä oli ollut valtion virkarakennuksia, mutta nykyään täällä ei Óttarin ja Ólöfin lisäksi ollut muita asukkaita kuin rannalla kirkuvat merilinnut. Matka koululle kesti pidempään kuin Kristján oli arvioinut. Kun hän viimein tuli kaksikerroksisen puurakennuksen luo, se oli tietysti tyhjiällä. Ei jälkeäkään Lárasta. Kristján lähti takaisin kohti maihinnousupaikkaa, johon vene oli hänet jättänyt. Matkan varrella hän pysähtyi kokeilemaan pienen 1700-luvun kivikartanon ovea, mutta se oli lukossa. Kristján muisti Ólöfin maininneen, että heillä oli kartanon avaimet, mutta enää Kristján ei voinut kuvitellakaan vaivaavansa heitä pyytämällä avaimia lainaan. Hän mietti, mitä tehdä. Viðeyn saari jakautui kahteen osaan, joita yhdisti kapea kannas, ja hetken Kristján harkitsi ylittävänsä sen tutkiakseen saaren pohjoispuolta, mutta totesi sitten, ettei sellaiseen enää tällä reissulla ollut aikaa.

Kristján ei halunnut kalastajan joutuvan odottamaan ja alkoi kävellä ripein askelin laiturin suuntaan. Saarelta avautui hieno näköala kohti kapean lahden takana erottuvaa Reykjavíkiä. Se oli hyvää vauhtia kasvamassa suurkaupungiksi – uusia asuinalueita putkahteli joka puolelle, ja kukkulan päälle oli kohoamassa näyttävä, moderni kirkko. Kristján ehti lopulta laiturille etuajassa. Koska venettä ei vielä näkynyt, hänellä olisi aikaa palata takaisin ja poiketa saaren pienessä kirkossa, jonka ovea tuskin olisi lukittu. Ei Kristján uskonut kadonnutta tyttöä kirkosta löytävänsä, mutta halusi kaiken varalta vilkaista.

Etäinen saari.
Kadonnut tyttö.
Kaupunki joka ei paljasta
salaisuuksiaan.

Ragnar Jónasson on kirjoittanut Islannin pääministerin
Katrín Jakobsdóttirin kanssa kiehtovan arvoitusdekkarin,
jossa nuori toimittaja ryhtyy tutkimaan vuosikymmenten
takaista katoamista.

”Agatha Christie olisi ylpeä.”

KIRKUS

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-5511-8